

Micul Koala și Prietenii săi

UMBRA CARE NU SE ÎMPĂRȚEA

Era o zi atât de caldă, încât părea că
soarele vrea să topească toate frunzele din
Pădurea

Frunzelor Vesele! Parcă și copacii oftau de
căldură, iar vântul... ei bine, vântul își luase
liber.

Pe o creangă groasă de eucalipt, micul Koala era tolănit ca un puf moale. Ținea deasupra capului o frunză uriașă, ca o umbrelă verde.

— Ahhh... umbra perfectă! Răcoritoare, liniștită și... numai a mea!, murmură el fericit, ronțâind încet o frunză gustoasă de eucalipt.

Dintr-un tufiș foșnitor, țiști apăru Roro Cangurul, cu limba scoasă de atâta căldură.

— Micule Koala, pot să stau și eu puțin cu tine? Coada mea se prăjește ca o clătită, se văită el.

Micul Koala ridică o sprânceană și spuse:

— Hmm... e o umbră mică. Eu sunt mic și am nevoie de TOT spațiul!

Imediat apăru și Titi Broscuța, abătută și cu o frunzuliță udă pe cap ca o pălărioară.

— Vă rog... doar cinci minute... Carapacea mea e fierbinte ca o tigaie uitată pe foc!, se plânse ea, cu ochii mari și galeși.

Roro sări iute spre un tufiș mare și umbros, iar Titi se strecură rapid sub o ciupercă uriașă, cu pălărie roșie și picățele albe. Acolo găsiră un colț răcoros și începură să râdă cu poftă, uitând de căldura zilei. Micul Koala rămase singur sub frunza lui. Se foi, se întoarse și oftă. Deodată, umbra nu mai părea nici așa răcoroasă... nici așa plăcută.

Micul Koala coborî încet din copac, cu pași timizi dar cu un zâmbet mare.

— Pot să vin și eu cu voi? întrebă el, privind spre Roro și Titi.

Titi zâmbi larg, cu ochii sclipind de veselie:

— Doar dacă aduci glume, nu doar frunze!

Și atunci, sub ciuperca mare, s-au strâns toți trei. Au stat la povești, au râs cu poftă și s-au răcorit împreună.

Morala poveștii:

Prietenia se simte cel mai bine
la umbră, când o împărți
cu inima deschisă.